Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 87 (439) sîmbătă 29 oct. 1955 * 4 pag. 15 bani

COMUNICAT

In zilele de 25—26 octombrie a avut loc a 3-a ședință Plenară a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor. Plenara a dezbătut sarcinile actuale ale U.T.M. cu privire la mobilizarea tineretului în vederea întîmpinării celui de al 2-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn, îmbunătățirea muncii Uniunii Tineretului Muncitor în selecționarea, creșterea și repartizarea cadrelor, activitatea Uniunii Tineretului Muncitor în domeniul muncii politice, culturale și sportive de masă în rîndul tineretului de la sate și darea de seamă cu privire la activitatea delegației tineretului din Republica Populară Romînă la cel de al 5-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Varșovia. Plenara a adoptat hotărîri corespunzătoare în problemele discutate.

La Plenară au participat tov. Iosif Chișinevschi, membru în Biroul Politic, secretar al C.C. al P.M.R. și tov. Ion Fazekaș secretar al C.C. al P.M.R.

La ședința Plenară au mai participat: reprezentanți ai ministerului Culturii, ministerului Invățămîntului, ministerului Agriculturii și Silviculturii, C.C.F.S., Direcției Generale a Radio-Difuziunii Romîne, Uniunii Scriitorilor și Uniunii Compozitorilor.

La încheierea ședinței Plenare a luat cuvîntul tov. Iosif Chișinevschi — membru în Biroul Politic și secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn.

PRIMELE LUCRĂRI SCRISE

Prima lucrare scrisă de anul acesta. Sub privirea prietenoasă și caldă a tovarășei profesoare, copiii lucrează atent, cu grijă.

UN ÎNCEPUT BUN

Zilele acestea elevii clasei a VI-a de la Școala medie nr. 1 Buzău, au aflat rezultatele lucrărilor scrise Majoritatea notelor la matematici au fost 4 și 5!

Mușat Virgil, de exemplu, cel care a luat nota 5 la lucrarea de limba rusă, a primit 5 și la lucrările scrise la matematici : atît la algebră cît și la aritmetică. Și el nu e singurul. Au mai fost notate cu 5 și lucrările pionierilor Berzucică, Moldoveanu, Stoica Ion și Teodorescu.

NOTA MERITATĂ

De curînd, clasa a VI-a B de la Școala medie nr. 1 din Buzău a dat lucrare scrisă la matematici. De îndată ce profesorul a anunțat subiectul, pionierul Banu Gheorghe a început să lucreze la rezolvarea problemei. El însă n-a căutat să fie „primul" care să termine lucrarea scrisă Nu! Abia după ce a judecat pe îndelete problema, a trecut la rezolvarea ei în scris.

Acum, cînd lucrările au fost aduse, Banu a primit nota 5.

In cinstea CONGRESULUI PARTIDULUI

In ajutorul colectiviștilor

Dis-de-dimineață am pornit spre tarlaua gospodăriei. Impreună cu pionierii și elevii de la cele două școli elementare din comună am început să stringem fasolea. Timp de patru zile am reușit să adunăm fasolea de pe 20 ha. de teren.

Colectiviștii s-au bucurat și ne-au ajutat să aducem la școală trei vagoane de lemne de la depozitul din comuna vecină.

Doina MARCU
cl. a VIII-a.
Școala medie de 10 ani, comuna Viziru, regiunea Galați

Pepiniera noastră

De mult timp unitatea noastră se ocupă de creșterea viermilor de mătase.

Ca să căpătăm gogoși de calitate, ne îngrijim și de hrana viermilor. In comuna noastră au fost prea puțini duzi. Anul trecut problema asta am rezolvat-o, amenajînd o pepinieră mare. Acum, cei peste 1.500 de puieți sînt mărișori și frumoși. O parte din ei îi vom sădi chiar în luna aceasta.

In timpul liber am săpat o sută de gropi, iar fiecare pionier a hotărît să sădească și să îngrijească cîte un puiet.

Vasile MARCU
comuna Tepu
raionul Tecuci

Pionierii din Oltenița au hotărît să planteze puieți de-a lungul liniei ferate. Munca lor folositoare patriei e o cinstire simplă și caldă adusă apropiatului Congres al partidului.

2.200 Kg. de ghindă

Era o dimineață răcoroasă de toamnă. Pionierilor din satul Văleni, comuna Șoncuța Mare, însă nici că le păsa de frig. Imbujorați la față, mergeau grăbiți pe uliță.

— Oare unde or fi plecînd așa voioși și echipați cu săculețe? mă tot gîndeam mergînd în urma lor. Foarte curios, am intrat în vorbă cu tovarășul director și am început să-l iscodesc. Zîmbind, acesta m-a lămurit îndată:

— Ne ducem să stringem ghindă de la pădurice. Am mai fost de două ori și azi o să vedem ce vom mai face.

— După cum îi văd eu, cred că vor face treabă bună, îl încurajez eu pe tovarășul director. Și nu m-am înșelat cînd am spus acest lucru. In ziua aceea, pionierii au adunat 2.200 kg. de ghindă.

Gheorghe SUSA
corespondentul „Scînteii pionierului" pentru reg. Baia-Mare

PILDA COMSOMOLULUI

La 29 octombrie, tineretul patriei noastre sărbătorește cu drag cea de-a 37-a aniversare a Comsomolului. Un gînd aprins zboară de pe meleagurile noastre către eroicii tineri ai țării sovietice. Avîntul lor creator, îndrăzneala cu care construiesc, dragostea cu care-și însușesc știința, înflăcărarea cu care-și iubesc patria sînt pildă nepieritoare pentru tineretul din țara noastră. Utemiștii, cînd se gîndesc la comsomoliști, au o singură dorință vie, nemăsurată: „Să fim ca ei".

★ ★ ★

Așezare nouă

Regiunea Akmolin. Iarnă. Termometrul arată 40° sub zero. Pămîntul a înghețat bocnă. Prin stepă șuieră, tăios, vîntul...

In mijlocul acestei naturi aspre, a poposit un grup de oameni. Tineri cu toți. Comsomoliști. Voluntari. Au răspuns cu simplitate la chemarea partidului și au venit aici, departe de orașele lor, să desțelenească acest pămînt, să-i dăruie viață, belșug. Au și început să lucreze. Uneltele pătrund cu greu în pămîntul împietrit de ger. Ochii ustură afurisit de tare. Dar cînd au dat înapoi comsomoliștii? Ei înving pretutindeni. Iată-i, lucrează dîrz, liniștit. Unde-i mai greu, acolo o vezi și pe Evdokia Andreevna Zaiciukova, viitorul director al sovhozului.

...N-a trecut nici un an de atunci. Noul sovhoz „Dvurecinîi" are acum 14 case, două cămine, cantină, grădină de copii, magazin, brutărie, depozit de grîne. A fost sădită livada de pomi fructiferi, a fost amenajat un parc. In cinstea aniversării marii revoluții, vor fi terminate încă 15 case de locuit. O așezare nouă, înconjurată de holde, a înflorit în largul stepei. O așezare născută din eroismul, din priceperea, din mîinile de aur ale comsomoliștilor.

Prima sarcină

Un tînăr zvelt, cu chipul deschis, a intrat în clasă. Copiii l-au înconjurat curioși, privindu-i cu respect insigna de comsomolist și cravata roșie. Invățătoarea, zîmbind, le-a făcut cunoștință:

— Tolea Sladkov o să fie instructorul vostru.

A trecut timp de atunci. Cît îl iubesc azi pionierii pe Tolea... Și cum să nu-l iubească? El le-a spus primele istorisiri despre cravata roșie, el i-a ajutat să învețe angajamentul solemn și s-a frămîntat laolaltă cu ei de emoție cînd au fost făcuți pionieri. Și cum se pricepe Tolea să le împlinească dorințele, să înjghebeze fel de fel de lucruri vii, atrăgătoare.. De pildă, o dată i-a văzut bătînd cu sete o minge mică de cauciuc.

— Vreți să facem o echipă de fotbal a clasei noastre? i-a întrebat.

...Și azi au o echipă „serioasă", cu minge mare, adevărată. Tot el i-a învățat să fotografieze și să tragă la țintă. Ca să facă o bucurie artiștilor amatori, a înființat un teatru pionieresc al detașamentului, iar el a devenit regizor. Cînd „Mîinile îndemînatice" au dorit să lucreze, în clasă a apărut o lădiță cu unelte. „Tolea știe totul, poate orice" se spune prin detașament. Oare așa să fie?... Un lucru e sigur: Comsomolistul Anatolii Sladkov își îndeplinește cu cinste prima sarcină pe care i-a dat-o organizația: aceea de a fi prieten și povățuitor al celor mici.

O clipă neuitată și scumpă în viața tinerei fete sovietice. A primit carnetul de comsomolist. Carnetul acesta simplu și mic o chiamă către culmi nevisate, către înfăptuiri îndrăznețe, îi dăruie putere și avînt.

★ ★

E. Dolmatovski

FIUL PARTIDULUI

— FRAGMENT —

Sub stea mîndră cu miez rubiniu
S-a născut Comsomolul cel drag.
El e bunul partidului fiu,
Ne-nfricat și voinic ca un fag;

In războiul civil, neclintit,
Prin furtună, prin foc și prin fum,
El cu patria-ntreagă a suit
Către slavă pe-al luptelor drum.

Dobîndit-a în lupte, cu drept,
„Steagul Roșu", măreață răsplată.
Licărire curată pe piept
Și în piept flăcăruie curată...

Năzuind fără preget spre soare,
Muncitor neînfrînt pe șantier,
Ca să-nalțe o patrie floare,
A pus umeri puternici de fier.

Semne vii, glorioase, mărețe
Arzătoare-i sclipeau pe veșmînt,
Cînd s-a dus cu a lui tinerețe
In război, pentru dragu-i pămînt.

Și pe front, și-n păduri, partizan,
L-a lovit îndîrjit pe vrăjmaș;
Pentru-al vieții senine liman
S-a jertfit cu avînt pătimaș.

. . . .

Cale dreaptă ai mers, Comsomol!
Spus-a ta e al faptelor sol...
Comsomolul e harnic la carte
Și la strung, și-n pădure, departe,
Și-n cîmpii, pe colhoznic ogor,
Indrăzneț, ne-nfricat luptător.

Comsomolul în cartea de aur
Va mai scrie cu glorie rînduri.
Nu zadarnic pe tînărul faur
Pionierii îl poartă în gînduri.

In romînește de
Vasile MANUCEANU

Insignele VALENTINEI LARIONOVA

Valia Larionova a fost primită în Comsomol. Văpaia mică — insigna de comsomolist — care sclipea pe haina ei a făcut-o să se simtă alt om: dîrz, puternic. A doua zi, plecată asupra strungului, Valia a încercat o dorință mare: să lucreze mai mult, mai bine. S-a luat la întrecere cu Olea și cu Vera, prietenele ei din brigadă. Nu peste mult, șeful atelierului, privind-o pe Valia, i s-a adresat mulțumit.

— Lucrezi bine, n-am ce zice. Dar ia spune-mi, te ocupi cumva și cu sportul?

— N... nu prea.

— Păcat. In munca ta unde se cere repeziciune, e nevoie și de o coordonare a mișcărilor. Și asta îți cam lipsește.

Valia și-a adus aminte că Mașa Volohova e cea mai bună sportivă din uzină. A rugat-o s-o ajute. Săptămîni întregi, Valia și-a petrecut după amiezile pe stadion, deprinzîndu-se cu atletica ușoară. In august a participat chiar la spartachiada uzinei.

...Intr-o zi Valia a fost invitată la o adunare a stahanoviștilor din Celiabinsk. S-a dus. S-a așezat așa, mai în fundul sălii. Rînd pe rînd, stahanoviștii erau chemați să-și primească decorațiile. Deodată își auzi numele. Să se fi înșelat? Nu. „Curaj, curaj", îi șopteau cei din jur. Și Valia primi în mîinile tremurînde insigna de „Fruntaș în întrecerea socialistă".

Zilele treceau. Valia, muncitoarea fruntașă, devenise și o sportivă bună. Odată a participat la o întrecere sportivă în orașul Molotov. Cînd s-a întors de acolo, prietenele îi admirară bucuroase cea de a treia insignă: G.T.O., gradul I. Acum Valia învață la școala muncitorească de tineret. Curînd poate, pe pieptul ei va străluci a patra insignă: cea de student. Fiindcă așa sînt comsomoliștii: neobosiți și dornici să cunoască totul, să fie oameni întregi.

BĂRBĂȚIE

★

Comsomolistul Colea Cepovski, în vîrstă de 17 ani, și-a pierdut anul trecut, într-un accident, ambele picioare. Totuși, ascunzînd cu grijă faptul că merge cu proteze, a cerut să meargă în stepă, la desțelenirea pămînturilor. Acolo, la muncă, tovarășii lui i-au descoperit taina și au căutat să-l menajeze dîndu-i treburi mai ușoare. El însă a refuzat hotărît, ba chiar supărat. Colea Cepovski e azi un minunat tractorist.

★

„Aceasta e calea noastră"

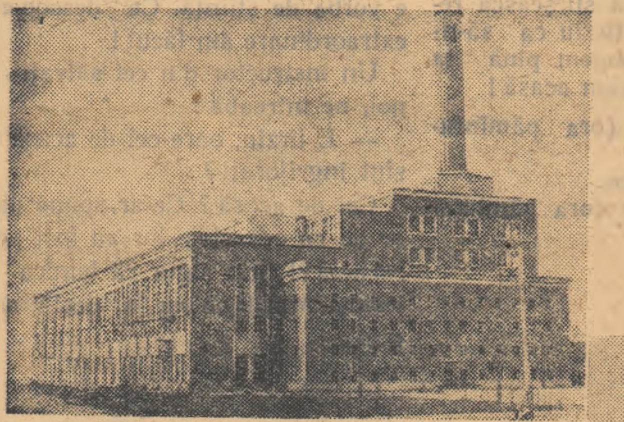
Plouase din belșug. Jiul, cu ape învolburate, spumega mînios. Un podeț aruncat peste apă se legăna ca un fulg sub puterea valurilor...

La o construcție din apropiere, un grup de muncitori trudeau din răsputeri să împiedice primejdia inundației. Printre ei era și utemistul Mihai Ciobanu. Lucra cu sîrg. Intr-o vreme, ridicîndu-și privirile, Mihai văzu pe la jumătatea podețului o fetiță de vreo 10-12 ani. O urmări cu privirile. Deodată, valurile se năpustiră cu mai multă furie în podețul care se legăna îngrijorător. O clipă doar, și fetița, pierzîndu-și reazimul, se prăvăli în valuri. Ca fulgerul Mihai se hotărî. O săritură, și era în mijlocul vîltorii. Cu greu ieși deasupra, căutînd înfrigurat în preajmă. Nimic. Ba da, iată, fetița a apărut o secundă la suprafață. Cîteva mișcări viguroase ale brațelor și prinde cu putere trupul istovit. E greu să înoți prin furia apelor cu o povară în spate. Dar Mihai își încordează ultimele forțe. E tot mai aproape de mal. Tovarășii îi întind mîinile. Mihai nu simte oboseala. Privește chipul fetiței. Ochii i se luminează de bucurie: trăiește, a salvat-o...

Minunat și simplu eroism. Utemistul Mihai Ciobanu și-a împlinit o datorie înaltă, și a cinstit carnetul roșu. Carnetul de membru al organizației ce își călăuzește drumul și faptele după pilda gloriosului comsomol leninist. Dacă utemistul Mihai Ciobanu l-ar privi în ochi pe Pavel Korceaghin sau pe Serioja Tiulenin, ar desluși acolo încrederea lor, aprobarea lor: „Da, Mihai Ciobanu, aceasta e calea noastră, a tineretului: modestia, dîrzenia, curajul fără preget după exemplul Comsomolului.

LUMINILE PATRIEI

Cu cinci ani în urmă, în octombrie 1950, Comitetul Central al partidului nostru a aprobat Raportul asupra planului de electrificare a ţării. Clipa aceasta a fost de o însemnătate istorică în viaţa poporului nostru muncitor. Călăuzindu-se după învăţătura marelui Lenin, partidul a arătat că în industrializarea socialistă — drumul către înflorirea economică a patriei — industria energiei electrice are un rol important. Luîndu-şi sarcina de cinste a electrificării ţării, oamenii muncii au obţinut în anii aceştia succese mari. Hidrocentrale şi termocentrale ca „Gh. Gheorghiu-Dej" din Doiceşti, Ovidiu II din Dobrogea, cele de la Moroieni, Comăneşti sau Sîngiorgiu de pădure, toate sînt mărturii minunate despre avîntul creator al poporului nostru pe drumul înfăptuirii socialismului. Aceiaşi mărturie o aduce marea hidrocentrală de la Bicaz „V. I. Lenin", pe al cărei şantier constructorii ei dobîndesc noi şi însemnate victorii în muncă. Oamenii muncii sînt hotărîţi să întîmpine viitorul cincinal cu tot mai mari înfăptuiri pe drumul electrificării ţării.

Termocentrala „Steaua Roşie" de la Sîngeorgiu de pădure, Regiunea Autonomă Maghiară. Anul trecut, la 29 aprilie, a fost pus în mişcare primul ei grup electrogen. Înzestrată cu utilaj sovietic, această puternică termocentrală furnizează curent electric pentru numeroase fabrici din Ardeal şi din oraşul Tîrgu Mureş.

Anul 1951, în comuna Cojasca. Sute de săteni s-au adunat plini de bucurie şi emoţie să vadă aprinzîndu-se pentru prima dată în satul lor „lampa lui Ilici"... De atunci încoace, în mii de case din satele patriei au pătruns steluţele aurii aducătoare de lumină. Minunatul îndemn al partidului se înfăptuieşte, prinde viaţă. Uliţele nu mai sînt cufundate în beznă. Ţăranii muncitori ascultă seara emisiunile de radio sau citesc la lumina razei albe şi strălucitoare.

Păţania lui „Fir de praf"

E tare plăcut să te plimbi pe aleea cu castani şi apoi să te odihneşti pe o bancă din micul parc aflat în cetatea de la Alba-Iulia. M-am plimbat şi eu prin acest parc, dar de odihnă, drept să vă spun, n-am avut parte. De ce? Staţi să vă povestesc:

Cînd să mă aşez pe o bancă, aud un ţipăt: „Ajutor! Ajutor!". Glasul venea de undeva, de sus. Am privit într-acolo şi ce credeţi că am văzut? O ciudăţenie mică brăzda aerul chiar deasupra capului meu, dînd disperată din mîini şi picioare.

— Salvează-mă, te rog! Prinde-mă în palmă, că de nu îmi frîng oasele! îmi strigă ciudăţenia.

Ce era să fac? Am prins-o. Ne-am aşezat împreună pe o bancă. Au trebuit să treacă vreo zece minute pînă ce ciudata arătare s-a putut linişti.

— Mă numesc „Fir de praf", îmi zise, ştergîndu-şi faţa murdară.

Apoi a început să-mi povestească despre marea sa nenorocire, smulgînd cu necaz cîte un fir din barba-i încîlcită.

— Am locuit uite colo, sus, în clasa a VI-a, spuse el, arătîndu-mi o fereastră, (în faţa noastră era Şcoala medie de fete). Aici am avut o prietenă bună, pe Văideanu Elena. Mă lăsa zile întregi să stau pe banca ei.. Dar, de la un timp, cele mai multe fete din clasă s-au dat de partea duşmancei mele „Curăţenia". Au pornit o adevărată luptă împotriva mea şi a prietenilor mei. M-au alungat de pe o bancă pe alta. Cîteva zile am stat pitit pe pervazul ferestrei, dar nici aici nu mi-au dat pace. Apoi m-am ascuns într-un ghiveci de la colţul viu. „Am scăpat" — mi-am zis uşurat. Dar crezi că am scăpat într-adevăr? Da' de unde!

Aici, „Fir de praf" se opri şi oftă adînc.

— Chiar a doua zi, cînd mă simţeam cum nu se poate mai fericit, m-am pomenit cu o cană de apă rece pe spinare. Isprava asta a făcut-o Schmecner Ane-Marie, care se îngrijeşte de colţul viu.

— Ei, dar cum ai ajuns aici? l-am întrebat eu curioasă.

— Stai, stai, că-ţi spun îndată. Aşa dar, m-au udat din cap pînă-n picioare. Din cauza asta am prins o răceală zdravănă, trei zile şi trei nopţi le-am petrecut numai strănutînd. După ce m-am vindecat puţin, m-am hotărît să plec pentru totdeauna din clasa asta blestemată. M-am furişat pe gaura cheii alături, în camera pionierilor. Dar azi, m-am pomenit din nou cu

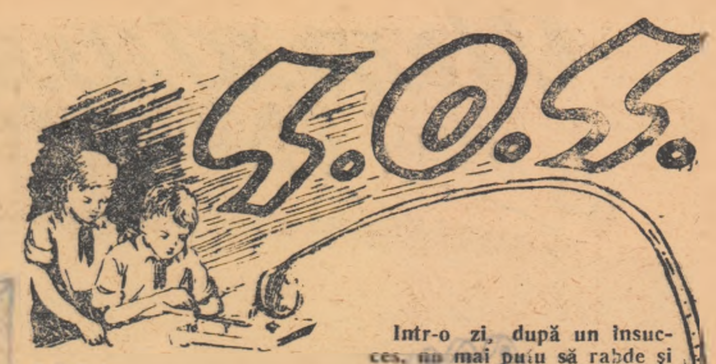

fetele din clasa a VI-a. A venit şi Goţea Fulvia, şi Simescu Rodica, şi Silvia şi Maria... ce mai! toate prietenele „Curăţeniei". Unele spălau geamurile, altele ştergeau pereţii, tablourile, măturau. M-am tras într-un colţ al ferestrei, crezînd că voi scăpa neobservat. Dar m-am pomenit deodată prins în cîrpa de şters praf a Rodicăi şi... zdup! afară pe geam. Aşa am ajuns aici! Acum mă duc să-mi caut prieteni noi, îmi mai zise el. Dar să mă grăbesc; cu picioarele mele bătrîne mă apucă noaptea pe drum.

După ce m-am despărţit de „Fir de praf", am urcat la primul etaj, unde se află clasa a VI-a. Fetele erau plecate la ora de lucru manual, aşa că am găsit clasa goală. Strălucea de curăţenie. Plantele de la colţul viu mi-au zîmbit fericite.

Să ştiţi că „Fir de praf", are dreptate, fetele din clasa a VI-a sînt prietene bune ale „Curăţeniei".

Irina RADULIAN

S.O.S.!... S.O.S.! Telegraful ţăcăne înnebunit... Incendiu la bord! Incendiu la bord! — Se zbate mica pîrghie... S.O.S.! 46° longitudine — 32° latitudine Nord. Incendiu la bord!... Nava „Steaua"...

Telegrafistul se apleacă cu încordare peste aparate. În jurul său, ceaţă, de nepătruns. Secundul priveşte şi el cu teamă şi speranţă mîna îndeminatică a telegrafistului. Cabina de transmisie a rămas singurul loc liniştit pe vapor. Încolo, toţi aleargă, se agită. Se aude zgomotul pompelor şi pîrîitul scîndurilor încinse.

Un ultim apel: Ne scufundăm!... S.O.S.!...

Dar iată că aparatul răspunde... Cu răsuflarea tăiată, cei doi urmăresc linioarele şi punctele care se înşiră pe banda îngustă de hîrtie, apoi citesc mesajul, pe nerăsuflate: „Dacă o să mai bateţi atît în aparat... stop... o să-l stricaţi... stop!... Corfu"

„Telegrafistul" şi „secundul" navei se privesc stînjeniţi.

— Mi se pare că a intrat tovarăşul Corfu în magazie — îngînă cel mic, Pricop, revenindu-şi primul.

— Hai să vedem! — Şi, fără să mai aştepte răspuns, celălalt, pe nume Diaconu, o zbugheşte pe uşa hambarului.

★

Bănuiesc că sînteţi foarte nelămuriţi. Ce-i cu toată povestea asta? Un vapor care arde. Semnale disperate şi... neaşteptatul sfîrşit.

Nu e nimic grav. Aşa începe povestirea noastră despre cercul de transmisiune al pionierilor de la Şcoala de 7 ani din comuna Dochia, raionul Piatra Neamţ.

Pricop şi Diaconu sînt doi dintre pionierii nelipsiţi ai cercului Tovarăşul Corfu este profesorul de fizică şi, în acelaşi timp, instructorul lor superior.

Pionierii au învăţat la fizică despre electricitate şi despre transmiterea semnalelor electrice... Şi atunci a încolţit în mintea lui Pricop gîndul: dacă am face un cerc de transmisiuni? Cîtva timp a ţinut ideea numai pentru el. A încercat în fel şi chip să-şi construiască singur un mic aparat. Îi lipseau însă o mulţime de lucruri: fire electrice, transformatori, pîrghia cu ajutorul căreia se face transmisiunea şi multe altele.

Într-o zi, după un insucces, nu mai putu să rabde şi îi destăinui lui Diaconu frămîntările sale. Diaconu a fost acela care l-a sfătuit să se adreseze tovarăşului Corfu.

Şi acum au un cerc de transmisiuni de î s-a dus vestea. Tovarăşul Corfu i-a ajutat să-şi procure materiale şi să-şi construiască singuri un aparat de telegrafie. Numai după ce a fost sigur că pionierii, construindu-l, au învăţat toate principiile care stau la baza lui, a făcut ce a făcut şi le-a adus un aparat adevărat de la raionul A.V.S.A.P.

Toată lumea s-a bucurat. Însă nici vechiul aparat nu l-au lăsat în părăsire, ci l-au perfecţionat; acum au două aparate. Unul în hambar şi celălalt într-o magazie, legate prin fire electrice.

Tovarăşul Corfu i-a învăţat şi alfabetul morse, sistematic, încît în curînd au reuşit să transmită scurte propoziţii fără greşeală

Cît e de frumoasă telegrafia! În zilele ploioase un grup merge în hambar, celălalt în magazie şi de acolo îşi transmit unul altuia mesaje... Şi cîte jocuri nu se pot imagina! Aţi văzut doar la începutul materialului în ce „primejdie" se afla nava „Steaua".

Dar cercul de transmisiuni al pionierilor din Dochia

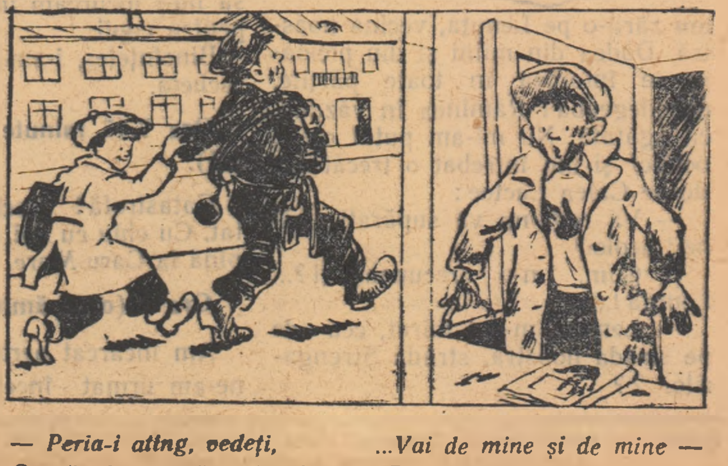

are o activitate bogată... Într-un singur an, copiii s-au împrietenit cu linioarele şi punctele... Şi ca să vă spun drept, le-au şi îndrăgit... De aceea să nu vă miraţi dacă unii dintre ei o să ajungă cumva buni telegrafişti.

Dar ce-ar fi, dragi pionieri, dacă aţi încerca şi voi să vă organizaţi asemenea cercuri? Cred că atunci veţi avea să ne povestiţi şi voi multe lucruri interesante.

A. WEISS

„I-a mers bine"

— Peria-i atîng, vedeţi,
Ca să-mi meargă astăzi bine...

...Vai de mine şi de mine —
De ce rîdeţi măi băieţi?

Mioara Cremene

Ilustrații de E. ZUKERMAN și BURSCHI

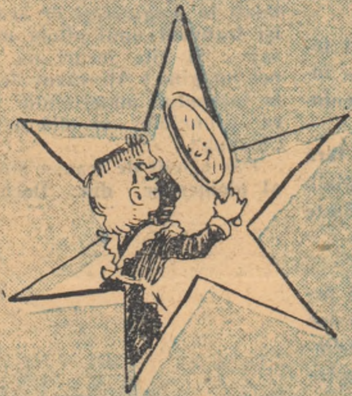
Nemaipomenitele aventuri ale unei CĂLĂTORII INTERPLANETARE

(Continuăm publicarea jurnalului de bord al expediției interplanetare, condusă de Gică Explozie, zis Savantul).

Ora 6,10 minute (ora pămîntului).

...A trecut pe lîngă noi o cometă. Ce ciudat! avea chipul colegului

nostru Matei Ionescu, poreclit de noi Cometa, pentru că nu dă decît rareori pe la școală...

Ora 6,20 minute (ora pămîntului).

Ne-am oprit cîteva minute pe Calea Lactee, punct interplanetar de desfacere a produselor lactate. Am stat de vorbă cu niște cumpărători. Aflînd că sîntem de pe pămînt, cîțiva copii ne-au întrebat cu interes dacă nu s-ar putea trage o conductă cu cafea, ca să bea și ei cafea cu lapte ca noi. Gică savantul le-a făgăduit să-ncerce...

Nu departe, plutind în văzduh,

am zărit-o pe Lenuța, vecina noastră. Dădea din mîini și din picioare, se întorcea în toate părțile, dar degeaba! Rămînea în văzduh, ca agățată. Nu mi-am putut crede ochilor și am întrebat o trecătoare de pe Calea Lactee:

— Vă rog, nu vă supărați, cine-i acolo?

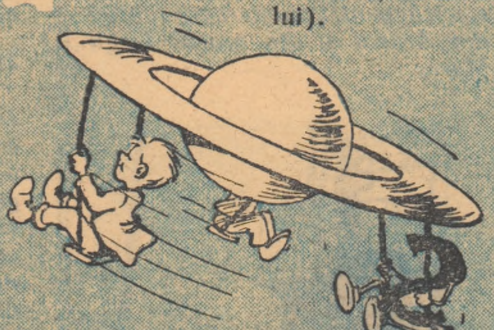
— Cum, n-o recunoașteți?... Lenuța!...

— Lenuța, m-am mirat, cea de pe strada noastră, strada Ștrengarilor 2?

— Da, chiar ea!

— Și ce caută aici?

— Păi nu se gătește ca toată

ziua?... Nu se privește în oglindă, nu umblă ca o artistă, nu visează să fie o mare stea? Poftim, a ajuns stea!...

Ora 7 (ora pămîntului).

Aflați că Saturn e planeta școlarilor leneși. Aici cea mai mare notă e zero. Nu degeaba s-a înconjurat și Saturn cu un zero...

Ora 7,30 minute (ora pămîntului).

Pe Jupiter, planetă îndepărtată, am găsit, spre uimirea noastră, cîțiva instructori de pionieri. I-am întrebat ce caută și mi-au răspuns supărați:

— Noi... nu căutăm nimic... Ne-au izolat aici, niște scriitori, ca să nu-i încurcăm în romanele lor pentru copii...

Bineînțeles, i-am luat cu noi pe rachetă.

Ora 7,45 minute (ora pămîntului).

Catastrofă! Racheta s-a defectat. Cu chiu cu vai, am ajuns cu ea pînă la Caru-Mare.

Ora 8 (ora pămîntului).

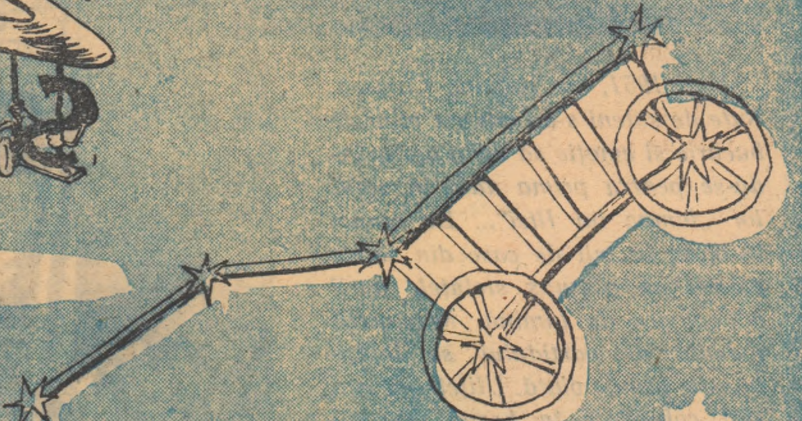
Am încărcat aeronava în Car și ne-am urmat încetișor călătoria.

Strașnică soluție!... Oare ne-or fi zărind cei de pe pămînt? Din păcate, cînd Gică o să sfîrșească reparația, va fi prea tîrziu ca să-ncercăm să mai ajungem pînă la Uranus... Ne întoarcem acasă!

Ora 8,05 minute (ora pămîntului).

Coborîm vertiginos.

Ora 8,07 minute (ora pămîntului).

Iată-ne în dreptul lunii. Facem un mic popas, ca să lăsăm motoarele să se răcească.

Ora 8,08 (ora pămîntului).

În lună nu se află nici un locuitor. Am dat însă de un cap!... da, da, de un cap obișnuit, de copil, care ne-a întrebat:

— Nu mă recunoașteți?

— Dar cine ești tu?

— Eu sînt Costel Teodoru, colegul vostru.

— Și ce cauți aici?

— Păi nu mă-ntreba veșnic tovarășul profesor unde mi-e capul în timpul orelor? Vedeți voi... e-n lună!...

Ora 8,10 minute (ora pămîntului).

Coborîm, coborîm. Intîi pămîntul e cît un nasture, pe urmă cît o bilă, însfîrșit cît un ou... Comparația cu oul e-a mea... Mi-e foame.

Nu-i nimic, merită să rabzi, cînd e vorba de știință. Ce descoperiri extraordinare am făcut!

Un instructor din cei salvați de noi, ne întreabă:

— E tîrziu, oare cei de acasă nu sînt îngrijorați?

Cei de acasă? Ce-ar spune dacă ar ști că odraslele lor au fost pe o rachetă?! Știu sigur că bunica ar leșina. Mai bine nu le destăinuim nimic.

Ora 8,30 (ora pămîntului).

Ne-am jurat să păstrăm cu toții taina călătoriei noastre. Numai lui

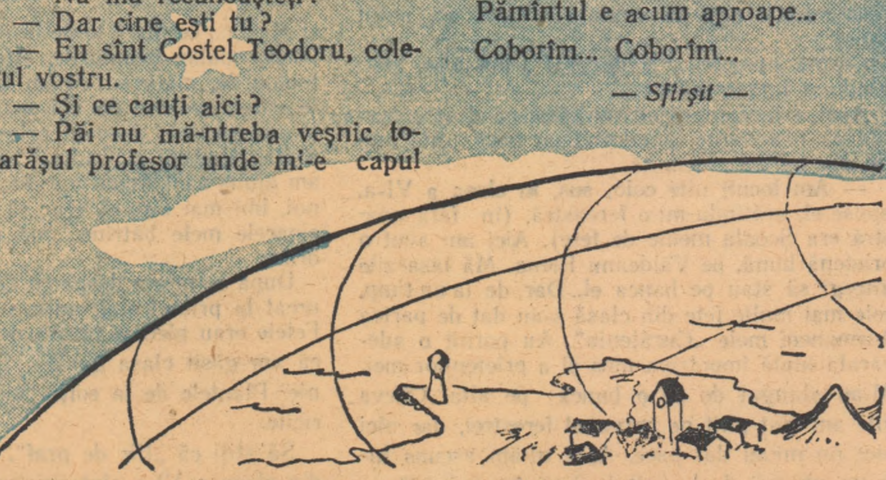

Ionică-i spunem. N-o să mai poată de necaz. Îi arătăm și jurnalul de bord. Altminteri e-n stare să spună că nu ne-am mișcat de pe solar... Dar așa... o să citească.

Pămîntul e acum aproape...

Coborîm... Coborîm...

— *Sfîrșit* —

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.66.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin". SIAS — 3452 — 52